

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)
1 juni 1999 *

In zaak T-73/99,

K. L. Meyer, landbouwer, wonende te Uturoa (île de Raiatea, Frans-Polynesië), vertegenwoordigd door J.-D. des Arcis, advocaat te Papeete, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. Pakowski, ambassadeur van de Bondsrepubliek Duitsland, Rue Emile Reuter 20-22,

verzoeker,

tegen

Raad van de Europese Unie

en

Commissie van de Europese Gemeenschappen,

verweerders,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van artikel 133, lid 3, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 184, lid 3, EG) en artikel 106, lid 1, van besluit

* Procestaal: Frans.

91/482/EEG van de Raad van 25 juli 1991 betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap (PB L 263, blz. 1),

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer),

samengesteld als volgt: M. Jaeger, kamerpresident, K. Lenaerts en J. Azizi, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

- 1 Op 24 december 1998 werd in het *Journal officiel de la Polynésie française* besluit nr. 662 DRCL van de hoge commissaris van de Franse Republiek in Frans-Polynesië van 8 december 1998 bekendgemaakt, houdende afkondiging van onder meer wet nr. 96-575 van 28 juni 1996 tot goedkeuring van het Derde protocol van 6 oktober 1995 bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten (bevat de lijsten van verbintenissen, waarvan de vertaling aan de wet is gehecht), verschenen in het *Journal officiel de la République française* van 29 juni 1996, en decreet nr. 98-1065 van 18 november 1998 ter bekendmaking van het

Derde protocol van 6 oktober 1995 bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten (bevat de lijsten van verbintenissen, waarvan de vertaling aan de wet is gehecht), verschenen in het *Journal officiel de la République française* van 27 november 1998.

2. Onder deze omstandigheden heeft verzoeker, exploitant van een tropischfruit-plantage op het eiland Raiatea in Frans-Polynesië, bij op 11 maart 1999 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld. Ervan uitgaande dat de Franse Republiek met deze bekendmaking officieel heeft erkend dat de voorschriften van de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten (PB 1994, L 336, blz. 191; hierna: „GATS”), opgenomen in bijlage 1B bij de Overeenkomst tot oprichting van de wereldhandelsorganisatie (hierna: „WTO-Overeenkomst”), goedgekeurd bij besluit 94/800/EG van de Raad van 22 december 1994 betreffende de sluiting, namens de Europese Gemeenschap voor wat betreft de onder haar bevoegdheid vallende aangelegenheden, van de uit de multilaterale handelsbesprekingen in het kader van de Uruguay-Ronde (1986-1994) voortvloeiende overeenkomsten (PB L 336, blz. 1), in Frans-Polynesië van toepassing zijn, vordert hij de nietigverklaring van artikel 133, lid 3, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 184, lid 3, EG) en van artikel 106, lid 1, van besluit 91/482/EEG van de Raad van 25 juli 1991 betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap (PB L 263, blz. 1; hierna: „besluit 91/482”). Deze bepalingen zouden namelijk in strijd zijn met onder meer de bepalingen van de Algemene Overeenkomst inzake tarieven en handel — Protocol van Marrakech (WTO-GATT 1994), opgenomen in bijlage 1A bij de WTO-Overeenkomst (hierna: „WTO-GATT 1994”).

Conclusies van verzoeker

3. Verzoeker verzoekt het Gerecht:

— al zijn vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren;

- vast te stellen, dat de inhoud van artikel 133, lid 3, van het Verdrag in strijd is met de WTO-GATT 1994 en dat dit artikel moet worden ingetrokken;

- vast te stellen, dat gelet op de banden die via de WTO-GATT 1994 op douanegebied tussen Frans-Polynesië, Frankrijk en de EEG bestaan, in Frans-Polynesië het douanetarief van de Gemeenschap geldt;

- gelet op het spoedeisend karakter, in afwachting van de eindbeslissing de voorlopige opschorting van de bestreden artikelen te gelasten;

- vast te stellen, welke factoren hebben bijgedragen tot het ontstaan van de huidige onwettige situatie op fiscaal en douanegebied in Frans-Polynesië, en wie daarvoor aansprakelijk is;

- de Commissie en de Raad te veroordelen tot betaling van 20 000 FF wegens de niet-terugvorderbare kosten die hij heeft moeten maken ter verdediging van zijn belangen.

In rechte

- 4 Ingevolge artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, in de op 1 juni 1997 in werking getreden versie (PB 1997, L 103, blz. 6), kan het Gerecht, wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, zonder de behandeling voort te zetten beslissen bij met redenen omklede beschikking.

- 5 In casu acht het Gerecht zich voldoende geïnformeerd door de stukken en zal het op grond van genoemd artikel zonder voortzetting van de behandeling uitspraak doen.
- 6 In de eerste plaats zij eraan herinnerd, dat een verdragsbepaling geen handeling van een instelling van de Gemeenschap is in de zin van artikel 4 EG-Verdrag (thans artikel 7 EG) en artikel 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG), zodat het Gerecht niet bevoegd is de nietigverklaring ervan uit te spreken (beschikking Gerecht van 14 juli 1994, Roujansky/Raad, T-584/93, Jurispr. blz. II-587, punt 15). De vordering tot nietigverklaring van artikel 133, lid 3, van het Verdrag moet derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard.
- 7 In de tweede plaats dient een verzoekschrift ingevolge artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht het voorwerp van het geschil en een summiere uiteenzetting van de aangevoerde middelen te bevatten. Een en ander moet voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn om de verweerder in staat te stellen zijn verweer voor te bereiden, en om het Gerecht in staat te stellen, in voorkomend geval zonder nadere gegevens, uitspraak te doen op het beroep. Om de rechtszekerheid en een goede rechtsbedeling te waarborgen, is voor de ontvankelijkheid van een beroep vereist, dat de wezenlijke elementen, feitelijk en rechtens, waarop het beroep is gebaseerd, op zijn minst summier, maar coherent en begrijpelijk zijn weergegeven in de tekst van het verzoekschrift zelf (beschikking Gerecht van 9 maart 1999, Clauni e.a./Commissie, T-205/98, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 14).
- 8 Het verzoekschrift voldoet evenwel niet aan deze minimumvereisten. Het vermeldt weliswaar dat het beroep is gebaseerd op artikel 173 van het Verdrag en artikel 229 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 302 EG), maar uit de inhoud ervan kan immers niet precies het voorwerp van het beroep worden opgemaakt. Het verzoekschrift laakt het gedrag van zowel de Franse autoriteiten en de autoriteiten van Frans-Polynesië, als de Raad en de Commissie, maar het is niet mogelijk in concreto vast te stellen, wat hun wordt verweten. Alleen al op die grond moet het beroep op dit punt derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard.

- 9 Doch gesteld dat de op onsamenhangende wijze door verzoeker aangevoerde argumenten er inderdaad toe strekken, de wettigheid van handelingen van de Raad en de Commissie te doen toetsen, dan nog moeten deze argumenten niet-ontvankelijk worden verklaard.
- 10 Afgezien van het feit, dat verzoeker de verenigbaarheid van artikel 106, lid 1, van besluit 91/482 met de voorschriften van de WTO-GATT 1994 betwist, kan niet worden vastgesteld, of hij een bepaalde handeling van de Raad of de Commissie laakt, dan wel een nalaten hunnerzijds bij de toepassing van het gemeenschapsrecht in Frans-Polynesië. Dit laatste verwijt is in elk geval niet-ontvankelijk in het kader van een beroep op grond van artikel 173 van het Verdrag, aangezien het onder artikel 175 EG-Verdrag (thans artikel 232 EG) zou vallen. Hiertoe dienen de betrokken instellingen vooraf tot handelen te zijn uitgenodigd. In casu is niet gebleken, dat verzoeker deze formaliteit heeft vervuld.
- 11 Het beroep tot nietigverklaring is hoe dan ook niet-ontvankelijk voor zover het artikel 106, lid 1, van besluit 91/482 betreft, omdat het in de eerste plaats na de in artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag genoemde termijnen is ingediend, en in de tweede plaats omdat verzoeker geen bewijzen heeft geleverd, dat hij daardoor rechtstreeks en individueel wordt geraakt, zodat hij niet voldoet aan de vereisten van artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag.
- 12 Ten slotte is het Gerecht op grond van artikel 173 van het Verdrag niet bevoegd, zichzelf in de plaats te stellen van de gemeenschapsinstellingen of de nationale autoriteiten die met de uitvoering van het gemeenschapsrecht zijn belast. Het kan derhalve geen uitspraak doen over de vermeende onwettige situatie op fiscaal en douanegebied in Frans-Polynesië, noch over de aansprakelijkheid ter zake.
- 13 Overigens moet ten aanzien van het verzoek om voorlopige maatregelen worden vastgesteld dat het, afgezien van het feit dat het niet aan de in artikel 104, lid 3,

van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht gestelde voorwaarden voldoet, kennelijk niet-ontvankelijk is, aangezien de vorderingen ten gronde niet-ontvankelijk zijn verklaard.

- 14 Gelet op het voorgaande, moet het beroep kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

- 15 Ingevolge artikel 87, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering dient verzoeker zijn eigen kosten te dragen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer)

beschikt:

- 1) Het beroep wordt kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

2) Verzoeker zal zijn eigen kosten dragen.

Luxemburg, 1 juni 1999.

De griffier

H. Jung

De president

M. Jaeger